

24 - 7/3300/CEL - 03 - 2011
Comitetul electoral local
1000
Judecator

Către

**COMITETUL ELECTORAL LOCAL
AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**

Subsemnata judecător **ALINA NICOLETA GHICA** – președintele Secției a VIII-a contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, născută la data de _____ numită în funcția de judecător la data de 1 decembrie 1998, respectiv din data de 1 noiembrie 2006, în temeiul art. 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, îmi exprim opțiunea de a candida pentru alegerea ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

Depun, alăturat, documentele prevăzute de art. 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

Cunosc faptul că îmi pot revoca această candidatură numai în termenul stabilit pentru depunerea acestora.

24 martie 2011

Judecător **ALINA NICOLETA GHICA**

**COMITETULUI ELECTORAL LOCAL
AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**

Către

**COMITETUL ELECTORAL LOCAL
AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**

Subsemnata *judecător ALINA NICOLETA GHICA* – președintele Secției a VIII-a contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, născută la data de numită în funcția de judecător la data de 1 decembrie 1998, în temeiul art. 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, îmi exprim opțiunea de a candida pentru alegerea ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

Depun, alăturat, documentele prevăzute de art. 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

Cunosc faptul că îmi pot revoca această candidatură numai în termenul stabilit pentru depunerea acestora.

24 martie 2011

Judecător *ALINA NICOLETA GHICA*

**COMITETULUI ELECTORAL LOCAL
AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**

DECLARAȚIE

Subsemnata **ALINA NICOLETA GHICA**, judecător la Curtea de Apel București, declar pe propria răspundere, potrivit legii penale, în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. (4) lit. c din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, **că nu am făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 și nici nu am colaborat cu acestea.**

24 martie 2011

**Judecător,
Alina Nicoleta Ghica**

DECLARAȚIE

Subsemnata **ALINA NICOLETA GHICA**, judecător la Curtea de Apel București, declar pe propria răspundere, potrivit legii penale, în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. (4) lit. e din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, **că nu am un interes personal ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege.**

24 martie 2011

**Judecător,
Alina Nicoleta Ghica**

DECLARAȚIE DE INTERESE

Subsemnata Ghica Alina Nicoleta, având funcția de președinte la CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, declar pe propria răspundere:

1. Asociat sau acționar la societăți comerciale, companii/societăți naționale, instituții de credit, grupuri de interes economic, precum și membru în asociații, fundații sau alte organizații neguvernamentale:			
Unitatea denumire și adresă	Calitatea deținută	Nr. de părți sociale sau de acțiuni	Valoarea totală a părților sociale și/sau a acțiunilor
1.1			
2. Calitatea de membru în organele de conducere, administrare și control ale societăților comerciale, regiilor autonome, companiilor/societăți naționale, instituțiilor de credit, grupurilor de interes economic, asociațiilor sau fundațiilor sau al altor organizații neguvernamentale:			
Unitatea denumire și adresă	Calitatea deținută	Valoarea beneficiilor	
2.1			
3. Calitatea de membru în cadrul asociațiilor profesionale și/sau sindicale			
3.1.....			
4. Calitatea de membru în organele de conducere, administrare și control, retribuite sau neretribuite, deținute în cadrul partidelor politice, funcția deținută și denumirea partidului politic			
4.1			

Prezenta declarație constituie act public și răspund, potrivit legii penale, pentru inexactitatea sau caracterul incomplet al datelor menționate.

Data completă:

24.03 2011

Semnătura:

Curriculum vitae

Informații personale

Nume/Prenume	GHICA ALINA NICOLETA
Adresă(e)	București, Sector 1
Telefon	Mobil :
Fax(uri)	
E-mail(uri)	alina.ghica@just.ro
Naționalitate(-tăți)	Romana
Data nașterii	
Sex	F

Experiență profesională

Perioada	06.05.2010 – prezent – președinte cu delegație al Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel București 1.10.2007 – 06.05.2010 – judecător Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel București 1.11.2006-1.10.2007 – judecător în cadrul Secției a VIII- a Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului București 1.01.2003-1.11.2006 – procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București 15.05.2001-01.01.2003 – procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 3 01.12.1998-15.05.2001 – judecător în cadrul Judecătoriei Sectorului 2 București
Funcția sau postul ocupat	judecător
Activități și responsabilități principale	judecător
Numele și adresa angajatorului	Curtea de Apel București, BUCUREȘTI, Splaiul Independenței nr.5, sector 4
Tipul activității sau sectorul de activitate	Magistrat-judecător

Educație și formare

Perioada	12 ani și 4 luni în funcția de magistrat Institutul Național de Magistratură –Seminar „Achiziții Publice” Institutul Național de Magistratură-Seminar organizat de ERA (Academia de Drept European) „Principiile Dreptului
----------	--

Concurențial”
 Seminar „Ajutorul de Stat” organizat de Consiliul Concurenței
 Institutul Național al Magistraturii – „Jurisprudența CEDO în
 materia dreptului de proprietate”
 Institutul Național al Magistraturii – Seminar - „Garanțiile
 procesuale în procesul civil prin prisma jurisprudenței CEDO”
 Institutul Național al Magistraturii – Seminar – „Dreptul la un
 proces echitabil”
 Institutul Național al Magistraturii – „Garanțiile respectării
 dreptului de proprietate”
 Institutul Național al Magistraturii – „Executarea hotărârilor
 judecătorești în materie civilă prin raportare la dispozițiile art.6
 Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului”

Calificare/diplomă
 obținută

Discipline principale
 studiate/competențe
 profesionale dobândite

Numele și tipul instituției
 de învățământ/furnizorul
 de formare

Nivelul în clasificarea
 națională sau
 internațională

Facultatea de Drept din cadrul Universității București – promoția
 1998

Specialitatea DREPT

UNIVERSITATEA BUCUREȘTI

12 ani și 4 luni vechime în profesia de magistrat

**Aptitudini și competențe
 personale**

Limba(i) maternă(e)	Română				
Limba(i) străină(e)	Engleză, Spaniolă				
Autoevaluare					
Nivel European (*)	Înțelegere		Vorbire		Scriere
	Ascultare	Citire	Participare la conversație	Discurs oral	Exprimare scrisă
Engleză	FB	FB	B	B	B
Spaniolă	FB	FB	B	B	B

(*) Nivelul Cadrului European Comun de Referință pentru Limbi Străine

Competențe și
 abilități sociale

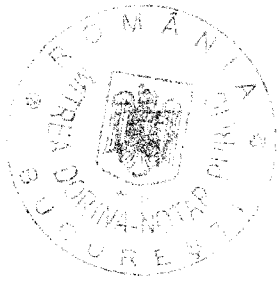
Independența în gândirea și logica juridică, imparțialitate, integritate
 morală, receptivitate, credibilitate, profesionalism, rezistență la stres, spirit
 analitic, capacitate de sinteză și analiză, echilibru moral, conștiinciozitate,

Competențe și aptitudini organizatorice	spirit de echipă, pozitivism, predispoziție pentru munca intensă și învățare profesională continuă
Competențe și aptitudini tehnice	Spirit de organizare pragmatic
Competențe și aptitudini de utilizare a calculatorului	Spirit practic
Competențe și Aptitudini artistice/ științifice/culturale	
Alte competențe și aptitudini	Culegere de practică judiciară - Curtea de Apel București, 2007
Permis(e) de conducere	Sociabilă, comunicativă, foarte receptivă
	Categoria B

Informații suplimentare

Anexe

S-a solicitat autentificarea prezentului înscris:

DECLARAȚIE

Subsemnata, **GHICA ALINA-NICOLETA**, cetățean român, născută la data de _____ în Mun. București, sector 2, fiica lui Nicolae-Emil și Dumitra, domiciliată în Mun. București, _____ posesoare a CI seria _____ nr. _____ eliberată de SPCEF Biroul nr. _____ la data de _____ având funcția de judecător la Curtea de Apel București, declar pe propria răspundere, potrivit legii penale, în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. 4 lit. d din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, următoarele:

nu sunt lucrător operativ (inclusiv acoperit), informator sau colaborator al serviciilor de informații.

Prezenta declarație constituie act public și răspund, potrivit legii penale, pentru inexactitatea sau caracterul incomplet al datelor menționate.

Dau prezenta declarație pentru a fi înregistrată la autoritățile competente.

Tehnoredactată la sediul Biroului Notarial „ACCEPTER”, astăzi, data autentificării în două exemplare, din care un exemplar s-a eliberat părții iar un exemplar s-a păstrat în arhiva biroului notarial.

DECLARANTĂ,

ROMÂNIA - UNNPR - CNPB
BIROU NOTARIAL "ACCEPTER"
Sediul: București, Splaiul Independenței nr. 1, sector 5.
Telefon: 021.316.88.04; Fax: 021.316.88.03, Cod Av.P 2029

ÎNCHEIERE DE AUTENTIFICARE NR. 170

Anul 2011 luna martie ziua 24

În fața mea, MITREA DORINA, notar public, la sediul biroului notarial, s-a prezentat:

GHICA ALINA-NICOLETA, cetățean român, domiciliată în Mun. București,

eliberată de SPCEP biroul nr.

la data de _____, CNP _____, în nume propriu,

care, a solicitat și a consimțit la autentificarea prezentului înscris și a semnat toate exemplarele acestuia.

În temeiul art. 8 lit. b din Legea nr. 36/1995,

SE DECLARĂ AUTENTIC PREZENTUL ÎNSCRIS

S-a încasat onorariul de 20 lei plus TVA 4,80 lei, cu bon fiscal nr. 0002/24.03.2011, eliberat de biroul notarial.

NOTAR PUBLIC,
MITREA DORINA

PROIECT

*privind principalele obiective pe care le voi urmări în calitate de membru
al Consiliului Superior al Magistraturii*

*Judecător Alina Nicoleta Ghica
Curtea de Apel București*

2011

CUPRINS

Preambul	1
Capitolul I	
Independența judecătorilor – între garanții constituționale și realitate	3
I.1. Asigurarea independenței magistratului român.....	4
I.2. Recunoașterea și consolidarea statutului european al magistratului român în acord cu standardele general recunoscute ale Uniunii Europene.....	4
I.3. Asigurarea independenței materiale a sistemului judiciar	4
I.4. Salarizarea magistraților.....	5
I.5. Asigurarea independenței magistraților prin menținerea corpului auxiliar din sistemul judiciar în cadrul ariei de autoritate a puterii judecătorești	6
Capitolul II	
Reevaluarea strategiei de resurse umane – Premisă a eficientizării activității Consiliului Superior al Magistraturii și a optimizării activității instanțelor și parchetelor	7
II.1. Cariera judecătorilor.....	9
II.1.1. Recrutarea judecătorilor.....	9
II.1.2. Formarea inițială a judecătorilor.....	9
II.1.3. Formarea continuă a judecătorilor	9
II.1.4. Promovarea în funcții de execuție și în funcții de conducere.....	10
II.1.5. Delegarea, detașarea și transferul judecătorilor.....	11
II.2. Normarea muncii.....	12

Capitolul III

Răspunderea judecătorilor – între independență și asumarea

responsabilității	14
III.1. Răspunderea disciplinară.....	14
III.2. Răspunderea materială.....	15
III.3. Inspekția judiciară.....	16
III.3.1. Statutul Inspekției Judiciare în raport de Consiliul Superior al Magistraturii.....	16
III.3.2. Îmbunătățirea activității sub aspectul eficienței și imparțialității.....	17
III.4. Răspunderea și integritatea judecătorilor.....	18

Capitolul V

Ridicarea monitorizării pe justiție – obiectiv primordial al activității

Consiliului Superior al Magistraturii	19
--	-----------

Capitolul VI

Consiliul Superior al Magistraturii – mediator al percepției publice

despre magistrați.....	23
-------------------------------	-----------

Capitolul VII

Reflecții de final.....	25
--------------------------------	-----------

*Motto – Îmi doresc să redau magistratului român, atât de nedreptățit în ultima perioadă, **respectul și demnitatea** ce pe deplin, i se cuvin: respect în relația cu cetățeanul, respect în relația sistemică cu celelalte puteri în stat și, poate cel mai important, respect față de sine însuși.*

judecător Alina Nicoleta Ghica

Preambulul prezentului proiect își propune să evidențieze faptul că cele ce urmează reprezintă însumarea ideilor exprimate de-a lungul perioadei în care am activat ca judecător, idei exprimate de mulți alți colegi.

Ceea ce se detașează ca idee principală este că, dată fiind modalitatea electivă de constituire a Consiliului Superior al Magistraturii, acesta este în primul rând organismul care trebuie să exprime prin atitudinea membrilor săi, respect față de judecători și procurori, pentru ca magistrații să poată oferi ulterior acordării votului propriu-zis și pe acela **de onoare** membrilor organismului constituțional chemat să asigure și să le garanteze independența.

Consider că votul judecătorului și procurorului în procedura alegerii membrilor CSM reprezintă expresia respectului față de acest organism, iar *activitatea și comportamentul fiecărui membru al CSM, investit în această calitate de către colegi, trebuie să constituie, de asemenea, reflectarea respectului pentru încrederea acordată de către aceștia*. Această atitudine trebuie să se regăsească în mod individual în

toate acțiunile consiliului ce privesc cariera și problemele fiecărui judecător și procuror în parte.

Modalitățile exprimării acestui respect reciproc pot fi multiple, însă apreciez că cea mai importantă este existența unei reale comunicări între judecători și procurori, pe de o parte și fiecare membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pe de altă parte.

Această comunicare trebuie să fie caracterizată prin echilibru, evitând atât formalismul excesiv care ar putea fi atribuit activității Consiliului Superior al Magistraturii, cât și o eventuală apropiere susceptibilă de părtinire față de anumiți judecători și procurori.

Sunt importante, sub acest aspect, întâlnirile și alte mecanisme de relaționare similare între membrii CSM și magistrații din cadrul sistemului judiciar, lipsite de formalism, eu susținând cu tărie, ca modalitate de comunicare, consultarea adunărilor generale ale judecătorilor și procurorilor, în privința problemelor esențiale care îi privesc.

Voi prezenta sintetic, în cele ce urmează, coordonatele prioritare și permanente, indispensabile la acest moment din perspectiva unui judecător care ar fi desemnat ca reprezentant al colegilor săi în consiliu.

I. INDEPENDENȚA JUDECĂTORILOR – ÎNTRE GARANȚII CONSTITUȚIONALE ȘI REALITATE

Funcția jurisdicțională a unui stat se deosebește prin trăsături proprii bine definite de celelalte funcții ale statului, precum și prin rolul ei pregnant social, *statul de drept neputând fi înfăptuit în absența unei justiții consolidate și independente, capabile să apere drepturile și libertățile cetățenești față de orice excese legislative sau administrative.*

Astfel, conturarea justiției ca o putere cu adevărat independentă de cea executivă sau legislativă, este un imperativ al oricărui stat democratic.

Prin urmare, este datoria noastră să păstrăm și să promovăm aceste principii de bază ale profesiei în care ne desfășurăm activitatea, fără de care nu ne putem numi în adevăratul sens al cuvântului, magistrați.

Din această perspectivă, *voi milita* pentru recunoașterea deplină a independenței magistratului român, urmărind mai multe deziderate concrete în acest sens:

1.1. Asigurarea independenței magistratului român, prin eliminarea exercitării oricărei forme de presiune la adresa sa. Voi urmări conturarea unei atitudini ferme și prompte în fața oricărui act care ar putea afecta independența sau imparțialitatea judecătorilor sau care ar putea crea suspiciuni cu privire la aceștia. Este necesară adoptarea unor reacții publice hotărâte în cazurile în care, prin declarațiile referitoare la hotărâri judecătorești, este denigrat în mod injust de plano, întregul corp profesional al judecătorilor și procurorilor. Același tip de reacție fermă voi

avea și față de orice influențe directe sau indirecte asupra actului de justiție provenite de la celelalte puteri ale statului.

*1.2. Recunoașterea și consolidarea **statutului european** al magistratului român în acord cu standardele general recunoscute ale Uniunii Europene, prin propuneri de îmbunătățire a actelor normative care garantează elementele statutului independent al magistratului; prin strângerea legăturilor cu celelalte organisme similare reprezentative din statele europene cu tradiție democratică, în vederea organizării unui front comun de afirmare și protejare a statutului firesc al magistratului european.*

*1.3. Asigurarea **independenței materiale** a sistemului judiciar, prin trecerea efectivă a bugetului său de la puterea executivă (Ministerul Justiției) la Înalta Curte de Casație și Justiție. În acest scop, mă voi opune temporizării acestui demers, cum constant s-a întâmplat în ultimii ani prin emiterea de ordonanțe de urgență succesive referitor la dispozițiile art. 136 din Legea 304/2004, lege organică.*

Nu există nici un fundament constituțional pentru care, o dată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 304/2004, bugetul instanțelor să rămână în gestiunea Ministerului Justiției, în timp ce bugetul parchetelor a fost trecut în gestiunea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La fel, nu se poate explica din punct de vedere principial și constituțional, nici prorogarea cu 4 ani a termenului de trecere a bugetului instanțelor în administrarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, începând de la data de 01.01.2008 și până la data de 01.01.2012, prin cea mai recentă ordonanță de urgență, cea cu nr. 109/2010.

În acest context, CSM trebuie să manifeste o atitudine fermă și intransigentă în această problemă, în acord cu rolul său atribuit de Constituția României, de garant al independenței justiției.

1.4. Aspectul deosebit de important al *salarizării magistratului*, salarizare care să îi configureze statutul de independență în raport de puterile statului, care să îi asigure un fundament material - temei al demnității funcției de rigoare deținute, care să îl ferească de privațiuni și lipsuri de natură să afecteze calitatea activității sale importante, cu implicații sociale deosebite.

1.4.1. Independența justiției nu există în lipsa independenței judecătorilor, consacrate în art. 124 alin. 3 din Constituția României, fapt care presupune ***independență financiară*** și previzibilitate a statutului. În prezent judecătorul se află în prima treime superioară a grilei de salarizare bugetară, însă în temeiul Legii cadru nr. 330/2009, se va regăsi într-un interval de câțiva ani, la jumătatea grilei sau chiar inferior acestui nivel. Având în vedere că reglementarea constituțională implică un regim deosebit de sever în ce privește interdicția magistraților de a desfășura alte activități remunerate, spre deosebire de toate celelalte categorii profesionale, îmi propun să militez pentru reșezarea profesiei de judecător în cuprinsul actului normativ amintit conform cu statutul și demnitatea ce o însoțesc. Acest deziderat se poate realiza prin organizarea de dezbateri în spațiul public cu referire la rolul și importanța puterii judecătorești și la recunoașterea sa ca atare, precum și prin realizarea de demersuri către celelalte puteri în stat pentru a reacționa în câmpul competențelor conferite, în scopul respectării reale a puterii judecătorești.

1.4.2. Nu în ultimul rând, este importantă afirmarea unei poziții categorice față de practica suspendării sau eșalonării executării

obligațiilor statului de plată a drepturilor salariale restante, ceea ce va constitui o altă direcție a acțiunii mele ca membru CSM.

1.4.3. De asemenea, sub același aspect supus discuției, voi susține *menținerea pensiei de serviciu*, justificarea fiind evidentă în raport de particularitățile activității de magistrat, fiind ilustrativă cel puțin suprasolicitarea psihică inerentă unui volum imens de cauze.

1.5. *Asigurarea independenței magistraților, prin menținerea corpului auxiliar din sistemul judiciar în cadrul ariei de autoritate a puterii judecătorești și nu a celei executive (prin Ministerul Justiției).* Din această perspectivă, dimensionarea corectă a resurselor umane pe acest segment, dar și asigurarea coordonatelor firești ale raportului judecător-grefier, nu se pot realiza decât prin păstrarea actualei reglementări. Aceste considerații mă determină să combat proiectul de lege privind statutul personalului de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, proiect prin intermediul căruia acest corp profesional care deservește exclusiv puterea judecătorească, trece sub autoritatea unei alte puteri în stat, respectiv cea executivă, prin reglementarea subordonării elementelor esențiale ale carierei profesionale a personalului auxiliar de specialitate deciziei Ministrului Justiției – recrutare, numire, evaluare (de către o comisie numită de același ministru), promovare, sancționare (în numeroase cazuri, ministrul fiind cel ce aplică sancțiunile), cu evidente consecințe negative asupra calității managementului din instanțe.

II. REEVALUAREA STRATEGIEI DE RESURSE UMANE – PREMISĂ A EFICIENTIZĂRII ACTIVITĂȚII CSM ȘI A OPTIMIZĂRII ACTIVITĂȚII INSTANȚELOR ȘI PARCHETELOR

Apreciez că, în considerarea deficitului important de personal recunoscut în cadrul sistemului judiciar și în actualele condiții sociale, Consiliului îi revine sarcina de a aborda realist, în limitele competențelor sale, modalitatea de distribuire a resurselor umane. Este, de asemenea, de avut în vedere și preconizata intrare în vigoare a noilor coduri, care va implica modificarea competențelor instanțelor de judecată.

În opinia mea, strategia de resurse umane a Consiliului trebuie să aibă în vedere atât modalitățile de ocupare a posturilor vacante din sistem, redistribuirea echitabilă între instanțe a numărului de posturi, eficiența procedurilor de transfer, delegare și detașare, cât și degrevarea judecătorilor de anumite sarcini non-jurisdicționale.

Acest demers va îngloba, însă, criteriile obiective pentru stabilirea volumului optim de activitate a judecătorilor, criteriile cuprinse în programul promovat de către Consiliu, precum și repere noi, care în final să conducă la o echilibrare cantitativă a activității judecătorilor și la reducerea duratei de soluționare a cauzelor.

Consider, astfel, că îi revine Consiliului Superior al Magistraturii, în raport de atribuțiile sale, dreptul și obligația de a aprecia asupra necesității organizării concursurilor de admitere în magistratură atunci când realitatea o impune, asupra examenelor de promovare în funcții de execuție sau de conducere în aceleași condiții, sens în care intenționez să propun modificarea actelor normative actuale.

În mod evident există dezechilibre la nivel național în ceea ce privește volumul de activitate al instanțelor și parchetelor și numărul de dosare rulate de un judecător sau procuror, astfel încât, chiar dacă o asemenea măsură ar produce anumite reacții negative, se impune redistribuirea posturilor din cadrul instanțelor cu un volum redus de activitate sau nefuncțional.

Referitor la politica de resurse umane, consider că activitatea CSM trebuie îmbunătățită substanțial, atât în ce privește deciziile sale cu privire la cariera magistraților, cât mai ales în ce privește colaborarea cu Ministerul Justiției, în calitate de ordonator principal de credite pentru judecătorii, tribunale și curți de apel. Astfel, managementul resurselor umane reprezintă cea mai importantă componentă a sistemului judiciar, deoarece actul de justiție este realizat de și prin resursa umană.

Cred că s-ar obține eficientizarea politicii de resurse umane și prin valorificarea strategiei Consiliului Superior al Magistraturii privind managementul resurselor umane 2010-2015 revizuită, respectiv a analizelor cantitative și calitative efectuate în cadrul Proiectului „Asistență tehnică pentru consolidarea capacității de management a Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul resurselor umane din cadrul aparatului propriu și din sistemul judiciar din România”.

O abordare flexibilă a Consiliului Superior al Magistraturii, orientată către priorități în privința resurselor umane, așa cum s-a recomandat succesiv și de către Comisia Europeană în rapoartele de țară, ultima dată la data de 18 februarie 2011, ar conduce la îmbunătățirea actului de justiție.

Comisia a evidențiat constant că resursele umane rămân o provocare majoră pentru sistemul judiciar din România atât în planul recrutării și selecției, evaluării, promovării, formării continue și nu în

ultimul rând, al retenției personalului cu experiență și vechime în cadrul sistemului.

II.1. Cariera judecătorilor

II.1.1 Recrutarea acestora va trebui să se realizeze în continuare, în principal, prin INM, dar nu cred că trebuie abandonată modalitatea subsidiară de a accede în magistratură după o activitate de minim 5 ani în alte profesii juridice, cu condiția ca înainte de începerea activității să se realizeze o activitate de formare de cel puțin 6 luni a acestor magistrați, cu un preponderent caracter practic în cadrul instanțelor; indiferent de modalitatea de recrutare, consider că este necesară realizarea unei testări psihologice amănunțite și profesionale, deoarece echilibrul trebuie să fie elementul esențial în recrutarea judecătorilor, dublat de o înaltă pregătire profesională.

II.1.2. Formarea inițială ar trebui să pună accentul pe pregătirea practică, precum și pe dezvoltarea unor abilități de comunicare, din perspectiva contactului cu justițiabilii, cu colegii. Sunt la fel de importante, aspectele vizând dezvoltarea personală, înțelegerea de către viitorii magistrați atât a caracterului de serviciu public al justiției, cât și a rolului de factor de echilibru în întreaga societate românească; nu este de neglijat nici abordarea micșorării perioadei de formare inițială din cadrul INM la un an (bazată exclusiv pe aspecte practice care să vizeze comunicarea și echilibrul), date fiind prelungirea crizei economico-financiară și criza de personal din sistem.

II.1.3. Formarea continuă ar trebui să vizeze domenii prioritare și de actualitate, iar aceasta să îi privească pe toți judecătorii, chiar în cursul unui an calendaristic, iar nu doar o dată la 3 - 4 ani, deoarece unele aspecte ce se impun a fi cunoscute și implementate în activitatea

judecătorilor reclamă urgență. Este vorba de noile coduri care, prin abordarea diferită pe care o presupune aplicarea dispozițiilor lor, necesită cunoașterea atât a modificărilor substanțiale cuprinse în acestea cât, mai ales, depășirea unor dificultăți inerente aplicării noii legislații.

II.1.4. Promovarea în funcții de execuție și în funcții de conducere.

Consider că sistemul de promovare în funcții de execuție și de conducere trebuie păstrat în forma concursului, însă experiența ultimilor ani a dovedit că testul grilă nu este cel mai relevant pentru verificarea cunoștințelor teoretice și practice sau a abilităților de comunicare, echilibru și control. De aceea, sprijin regândirea modalității de desfășurare a concursului în sensul verificării abilităților prin subiecte de substanță din care să rezulte modul de aplicare practică a legilor și cunoașterea instituțiilor fundamentale de drept de către candidați cumulat cu acordarea importanței cuvenite activității profesionale anterioare a judecătorului.

În același context consider necesar ca promovarea să se poată face exclusiv la instanța imediat superioară celei în care funcționează efectiv judecătorul și numai după exercitarea funcției de execuție la instanța inferioară pe o perioadă minimă (spre exemplu un an sau doi).

Această condiționare ar asigura cerința ca judecătorul care promovează să aibă experiența de a judeca în toate stadiile procesuale (fond, apel, recurs), atât din nevoia de a cunoaște specificul completului colegial, dar și pentru a putea aplica în mod concret și în situații diverse normele ce reglementează căile de atac.

În ceea ce privește concursul pentru funcții de conducere, pledez pentru dublarea acestuia cu posibilitatea, cel puțin pentru funcțiile de

vicepreședinte și de președinți de secție, de numire de către președintele instanței, care a promovat concursul, deoarece consider că este absolut necesar ca acesta să își aleagă echipa managerială, pentru ca activitatea acestei echipe să fie bazată pe echilibru, încredere, coordonare și control, pe un management participativ, premise ale eficienței.

Cu referire la judecătorii cu funcții de conducere, consider necesară evaluarea calității managementului în situația în care aceștia participă la concurs pentru un nou mandat, durata acestuia fiind susceptibilă de revizuire față de actuala reglementare, în sensul prelungirii la cel puțin 4 ani.

II.1.5. Delegarea, detașarea și transferul

Consider că CSM trebuie să trateze cu responsabilitate și obiectivitate această componentă ce ține de activitatea magistraților, în sensul că la baza acesteia trebuie să stea analiza unor criterii obiective, legate în special de problemele instanțelor de la care și la care se solicită detașarea, de gradul de ocupare a schemelor de personal în cadrul acestora, de încărcătura și complexitatea cauzelor, și în mai mică măsură de problemele personale ale celui detașat.

Indiferent dacă este vorba de detașări (delegări) către CSM, către Ministerul Justiției sau către alte instituții, apreciez că se impune modificarea cadrului legislativ referitor la titularul inițiativei încetării detașării, în sensul ca aceasta să aparțină atât persoanei vizate, instituției la care aceasta este detașată, cât mai ales instituției de la care este detașată, deoarece dezechilibrele ce se pot produce ca urmare a creșterii numărului celor detașați privesc exclusiv acest din urmă subiect.

În ceea ce privește acest aspect, consider că în actualele condiții caracterizate de lipsa acută de personal se impune imediata revizuire a normelor incidente în următoarele privințe:

- condiționarea susținerii concursului de promovare în funcție de execuție sau conducere de funcționarea efectivă a judecătorilor în cadrul instanței, cu consecința imposibilității promovării magistraților detașați. Susțin aceeași condiție și în ipoteza transferului judecătorilor detașați;

- instituirea caracterului obligatoriu al avizului motivat și fundamentat al instanței în care funcționează judecătorul care solicită detașarea, delegarea sau transferul.

//.2. Normarea muncii

Programul de normare a muncii a fost pe de o parte apreciat ca un început în ceea ce privește dezideratul referitor la calitatea actului de justiție și, pe de altă parte, criticat pe motiv că produce prelungirea duratei procedurilor, la instanțele foarte încărcate.

Chiar dacă acesta poate fi îmbunătățit, de pildă, prin oferirea unei libertăți în aplicarea programului la nivelul curților de apel în funcție de încărcătură, prin identificarea unei formule flexibile de aplicare, raportată la numărul de judecători, la specificul și încărcătura fiecărei instanțe, consider că nu trebuie abandonat. Susțin continuarea acestui program, deoarece o ședință de judecată cu 150 - 200 de dosare pe rol nu este compatibilă cu un act de justiție de calitate.

În acest sens, apreciez că, dacă se va obține echilibrarea schemelor de personal în raport cu volumul de activitate și complexitatea fiecărei instanțe, inițial printr-o redistribuire eficientă de către consiliu a posturilor în sistem, iar ulterior, printr-o majorare absolut necesară de către executiv a numărului de posturi care să permită aplicarea riguroasă

a dispozițiilor ce privesc accelerarea procedurilor, programul de normare a muncii va putea avea eficiența dorită și va conduce la creșterea calității actului de justiție.

III. RĂSPUNDEREA JUDECĂTORILOR – ÎNTRE INDEPENDENȚĂ ȘI ASUMAREA RESPONSABILITĂȚII

În contextul evoluției abordării de către Consiliul Superior al Magistraturii a problemei răspunderii magistraților, al schimbărilor sociale, dar și al percepției publice cu privire la profesia de judecător, consider că se impune reșezarea în termeni diferiți a condițiilor răspunderii magistraților.

III.1. Răspunderea disciplinară

Consider că este necesară susținerea demersurilor legale pentru abrogarea modificărilor aduse prin Legea nr.356/2006 dispozițiilor art.99 lit.h din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în sensul înlăturării posibilității de angajare a răspunderii disciplinare a judecătorilor pentru „*exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune*”.

În acest sens, se impune cu necesitate aprofundarea dezbaterii referitoare la conformitatea acestui text legal cu prevederile legii fundamentale dar și cu normele internaționale sub aspectul independenței judecătorului, deoarece verificarea de către inspecția judiciară a existenței unei încălcări a normelor procedurale se constituie într-o ingerință asupra imperativului constituțional amintit.

Or, interpretarea și aplicarea legii de procedură de către judecător se circumscriu activității de judecată, ce nu trebuie să fie cenzurată decât

pe calea controlului judiciar (în căile de atac ordinare și extraordinare prevăzute de lege) și în nici un caz pe cale administrativă.

Cred în necesitatea clarificării legale a noțiunilor de „rea-credință” și „gravă neglijență” în această materie, în acord cu o serie de opinii anterior exprimate sub aspectul condițiilor angajării răspunderii disciplinare a judecătorilor.

Astfel, pe de o parte este insuficientă aplicarea regulilor comune din dreptul civil cu privire la reaua-credință, raportat la specificul instituției răspunderii disciplinare, iar pe de altă parte este neclar și conținutul noțiunii de „gravă neglijență”.

Față de cele arătate mai sus, **cu atât mai mult** se impune sublinierea pericolelor pentru independența judecătorului pe care le reprezintă preconizata modificare a art.99 lit.h din Legea nr.303/2004, potrivit *Proiectului pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Codului de Procedură Penală*.

Astfel, acest document propune modificarea art.99 lit.h, mai sus amintit, în sensul calificării drept abatere disciplinară a situației când exercitarea funcției s-a făcut cu rea-credință sau gravă neglijență, *inclusiv prin nerespectarea normelor de drept material sau procesual*.

Or, argumentele expuse mai sus cu privire la imposibilitatea verificării raționamentului logico-juridic al judecătorului de către cel abilitat a cerceta existența abaterii disciplinare sunt valabile întru-totul.

III.2. Răspunderea materială

Același proiect conține și alte prevederi criticabile, de data aceasta legate de antrenarea răspunderii materiale a judecătorilor, concretizate în posibilitatea statului de a se îndrepta cu acțiune în regres

împotriva judecătorului în ipotezele în care s-a stabilit prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă răspunderea penală a judecătorului pentru o infracțiune săvârșită în cursul procesului sau, după caz, răspunderea disciplinară a acestuia.

În condițiile în care, după cum am arătat mai sus, răspunderea disciplinară a judecătorului poate fi angajată, *de lege lata*, și pentru încălcarea normelor procedurale, iar *de lege ferenda*, chiar și pentru aplicarea greșită a dreptului substanțial, consider că posibilitatea formulării acțiunii în regres în situația stabilirii răspunderii disciplinare a judecătorului se constituie într-o importantă ingerință asupra independenței acestuia.

III.3. Inspecția judiciară

III.3.1. Statutul Inspecției Judiciare în raport de Consiliul Superior al Magistraturii

Sub acest aspect mă raliez opiniei multora dintre colegii mei în sensul că prevederile art.61 alin.1 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii nu stabilesc un statut suficient de clar al Inspecției Judiciare față de Consiliul Superior al Magistraturii.

Mai mult, consider că se impune reevaluarea dispozițiilor art.42 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005 cu modificări, care se referă la funcționarea inspecției „sub coordonarea și controlul Plenului”.

Astfel, opinez în sensul conferirii unei *autonomii* Inspecției Judiciare, care să se manifeste cel puțin la nivel funcțional (în prima etapă), urmată apoi de o autonomie financiară, care să asigure independența acestei instituții.

Această independență funcțională trebuie, în opinia mea, să înlăture „controlul și coordonarea” Plenului Consiliului și să se concretizeze totodată în limitarea atribuțiilor Plenului și Secțiilor Consiliului la cenzurarea activității specifice a Inspecției și a actelor emise de aceasta în limitele atribuțiilor legale și regulamentare.

În aceeași ordine de idei, consider că sunt categoric nerecomandabile acțiuni în sensul subordonării Inspecției Judiciare Ministerului Justiției sau Parlamentului României (astfel de intenții fiind regăsite în proiecte anterioare ale executivului), din rațiuni evidente care țin de necesitatea evitării ingerinței altor puteri ale statului în justiție.

III.3.2. Îmbunătățirea activității Inspecției sub aspectul eficienței și imparțialității

După cum s-a constatat recent, la momentul evaluării activității Inspecției Judiciare în anul 2010, aceasta se confruntă cu un deificit major de resurse umane, fiind absolut necesară ocuparea posturilor vacante, pentru a permite inspectorilor desfășurarea unei activități eficiente și de calitate.

Legat de această chestiune, consider că reprezintă un pas înainte adoptarea prin Hotărârea Plenului nr.1095 din 25 noiembrie 2010 a unor criterii de selecție a inspectorilor, bazate în special pe verificarea experienței profesionale, a echilibrului personal și a capacității de imparțialitate și obiectivitate, fiind necesară urmărirea aplicării acestei hotărâri în esența sa și, dacă va fi cazul, reevaluarea acestor criterii.

Nu în ultimul rând, susțin că, pentru a se evita deprofesionalizarea inspectorilor (din considerente care țin de asigurarea nivelului ridicat al calității lucrărilor acestora), este utilă limitarea numărului de mandate ale acestora.

La fel de importantă rămâne susținerea percepției echilibrate a Inspecției Judiciare cu privire la respectarea independenței judecătorilor în procesul de verificare desfășurat în limitele competențelor sale, mai ales în recentul context al existenței unor puternice presiuni externe (și mă refer aici la ultimele plângeri formulate de reprezentanți ai Ministerului Justiției împotriva judecătorilor, cu privire la soluții pronunțate în anumite cauze).

III.4. Răspunderea și integritatea

Sunt de acord cu cei care au afirmat că integritatea este una dintre cele mai importante competențe ale judecătorului, cea care permite susținerea independenței sistemului judiciar și în lipsa căreia aceasta din urmă nu ar putea fi concepută.

Totodată, văd integritatea ca o percepție a imparțialității judecătorului, dar și ca o manifestare a celorlalte competențe ale acestuia, dintre care cele mai importante sunt gândirea critică și pregătirea profesională.

În consecință, susțin și voi urmări în mod hotărât ca organismul menit a veghea la respectarea independenței justiției să adopte poziții ferme și intransigente în raport de orice situație în care încălcarea obligației de integritate de către judecători va fi dovedită și să procedeze în limitele propriilor competențe la angajarea răspunderii acestora.

V. RIDICAREA MONITORIZĂRII PE JUSTIȚIE, OBIECTIV PRIMORDIAL AL ACTIVITĂȚII CSM

Ridicarea monitorizării pe justiție este o problemă de interes național, iar singura cale pentru atingerea acestui obiectiv este îndeplinirea tuturor condițiilor din cadrul MCV.

Continuarea monitorizării are consecințe generatoare de vulnerabilități, atât asupra statutului magistratului cât și asupra imaginii generale a justiției, inclusiv din perspectiva neîncrederii în sistem.

În acest context, voi urmări intensificarea eforturilor instituționale necesare asigurării îndeplinirii acestui deziderat.

Voi susține recomandarea Comisiei Europene privind lansarea unei analize independente a sistemului judiciar și voi manifesta deplină disponibilitate față de organismele implicate.

Raportul intermediar pe justiție din data de 18 februarie 2011 impune o serie de direcții de acțiune pentru perioada următoare, și anume:

- realizarea unui studiu independent privind sistemul judiciar;
- pregătirea punerii în aplicare a noilor coduri;
- luarea unor măsuri privind realocarea resurselor în cadrul sistemului judiciar, în primul rând a resurselor umane;
- îmbunătățirea procesului de evaluare profesională a magistraților;
- reformarea sistemului disciplinar al magistraților;
- finalizarea cadrului normativ pentru transferul unor atribuții administrative de la judecători către personalul auxiliar și crearea instituției managerului de instanță;

- continuarea ritmului anchetelor și al hotărârilor judecătorești în lupta anticorupție;

- consolidarea politicilor anticorupție.

Astfel cum se menționează și în cuprinsul raportului intermediar pe justiție, este nevoie de revizuirea cuprinzătoare a modului de funcționare a sistemului judiciar în perspectiva intrării în vigoare a noilor coduri, în primul rând prin alocarea resurselor financiare, materiale și umane necesare.

- în domeniul resurselor umane, am în vedere măsuri necesare asigurării ocupării posturilor vacante, corelând pe cât posibil ritmul de recrutare cu ritmul vacantării posturilor în sistem, dar și o alocare eficientă a resurselor existente și asigurarea unui management eficient privind repartizarea atribuțiilor în cadrul instanțelor și parchetelor.

O preocupare majoră va fi legată de realizarea studiului de impact privind intrarea în vigoare a noilor coduri care să evalueze nevoile de resurse umane, financiare și reorganizările logistice pentru implementarea lor așa cum, în mod constant, a recomandat și Comisia Europeană.

Susțin, totodată, proiectele legislative privind managerii de instanțe și transferul sarcinilor administrative, în prezent, judecătorii fiind supraîncărcați cu atribuții non-jurisdicționale ce pot fi preluate de personalul auxiliar de specialitate iar managementul administrativ, nejurisdicțional, poate fi transferat de la președinți la manageri de instanță.

- cu privire la recomandările efectuate pe marginea activității *inspecției judiciare*, consider, după cum am mai arătat, ca fiind de importanță majoră, pe lângă creșterea gradului de autonomie a inspectorilor și asigurarea resurselor umane corespunzătoare pentru

buna funcționare, și finalizarea procesului legislativ vizând reglementarea graduală a sancțiunilor disciplinare și clasificarea abaterilor disciplinare în funcție de gravitatea faptei.

- *în domeniul unificării jurisprudenței*, sunt necesare modificări legislative care să eficientizeze mecanismele de unificare a practicii judiciare astfel încât să se asigure rolul exclusiv de instanță de casație al ÎCCJ și reglementarea unui mecanism eficient pentru unificarea practicii judiciare.

Este necesară cultivarea unei discipline jurisdicționale în rândul judecătorilor și conștientizarea importanței predictibilității soluțiilor pronunțate nu doar la nivelul aceleiași instanțe, dar și la nivel național. Programa de formare continuă a INM ar trebui să cuprindă și seminarii de unificare a practicii judiciare, iar activitatea comisiei de unificare, regândită.

- *formarea profesională privind noua legislație* va constitui o prioritate a Consiliului în următoarea perioadă, sens în care programa Institutului Național al Magistraturii va trebui adaptată corespunzător.

Așa cum am subliniat deja, este necesară întărirea capacității Institutului în ceea ce privește formarea inițială și continuă atât la nivel centralizat cât și descentralizat pentru asigurarea aplicării noilor coduri, dar și în domeniul unificării jurisprudenței.

- *susțin și necesitatea adoptării unei strategii privind integritatea* în sistemul judiciar iar în privința membrilor Consiliului, a unor standarde etice.

În limita competențelor sale stabilite prin lege, Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să acționeze, în colaborare cu celelalte instituții implicate, în scopul creșterii eficienței sistemului judiciar, în acord cu recomandările și concluziile Comisiei Europene, rezultate din evaluarea

progreselor realizate de România în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor de referință stabilite în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare.

În scopul realizării dezideratelor în domeniul judiciar, cred în necesitatea instituirii unui mecanism de dialog și colaborare între puterile statului, precum și adoptarea unui cod de bune practici în relațiile instituționale.

VI. CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII – MEDIATOR AL PERCEPȚIEI PUBLICE DESPRE MAGISTRAȚI

Rolul Consiliului în percepția publică asupra statutului și activității magistraților judecători și procurori este la acest moment, în actualul context social, esențial, deoarece opiniei publice i se induce ideea culpabilizării colective a corpului de magistrați, prin diferite mijloace și conexiuni, iar judecătorului și procurorului nu le este permis să riposteze față de aceasta, date fiind interdicțiile prevăzute fie de legiuitorul constituțional, fie de statutul care reglementează exercitarea profesiei de magistrat.

Atât în cazurile particulare în care un judecător sau procuror este supus „cercetării” sau „anchetei” opiniei publice pentru o soluție pronunțată într-o cauză (și care în majoritatea cazurilor nu a fost cenzurată de instanțele de control judiciar), cât și în situațiile în care se generalizează impactul negativ al activității judecătorilor și procurorilor asupra unor aspecte sociale, consider că după o cercetare preliminară, riguroasă și motivată, Consiliul Superior al Magistraturii are obligația, în calitate sa de garant al independenței justiției și de organism menit să asigure atât calitatea actului de justiție, cât și puterea de lege a unei hotărâri judecătorești, să aducă la cunoștința opiniei publice faptul că o sentință civilă sau penală nu poate fi cenzurată decât de o altă instanță judecătorească, națională sau internațională, și că un judecător sau procuror răspunde doar în condițiile legii pentru o soluție convenabilă sau nu opiniei publice.

În acest sens, cred că se impune revizuirea modalității prin care departamentul abilitat în acest sens din cadrul Consiliului exprimă punctul acestuia de vedere referitor la aprecierile publice asupra activității judecătorilor și procurorilor, precum și supunerea promptă spre aprobare Plenului Consiliului sau Secțiilor acestuia a punctelor de vedere referitoare la cauzele aflate în dezbatere publică și comunicarea acestora opiniei publice.

Aceasta presupune, de asemenea, ca în cadrul departamentului cu atribuții în acest sens din cadrul Consiliului să își desfășoare activitatea personal cu o percepție profundă și realistă asupra profesiei de magistrat, asupra exercitării acesteia și a implicațiilor sociale ale efectelor unor hotărâri judecătorești, în privința cărora opinia publică trebuie conștientizată că au aceeași forță ca și actele emise de puterea legislativă.

În aceeași direcție trebuie avute în vedere și posibilitățile de colaborare ale acestui departament, dar și a Consiliului însuși cu organizații și instituții nonguvernamentale (inclusiv cu asociațiile profesionale ale magistraților) în scopul exprimării cu claritate a realităților existente în cadrul sistemului judiciar, a rolului și importanței sociale a îmbunătățirii calității acestui sistem.

VII. REFLECȚII DE FINAL

Este necesar, la final, să fie relevate anumite aspecte-premise în considerarea cărora să poată fi formulate propuneri pentru îmbunătățirea activității consiliului, respectiv faptul că, în ciuda consacării constituționale ca putere în stat a justiției, Consiliul Superior al Magistraturii nu beneficiază de inițiativă legislativă.

Se impune astfel, pentru rezolvarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a disfuncționalităților existente în sistemul judiciar (în măsura în care beneficiază de competențe legale în acest sens), susținerea de către acest organism a recunoașterii **dreptului său la inițiativă legislativă** cel puțin în privința problemelor sistemului judiciar.

De asemenea, practica anterioară a puterii executive și legislative (care în mai multe rânduri a adoptat acte normative fie nesolicitând punctul de vedere al Consiliului, fie ignorând avizele și propunerile acestui organism) a demonstrat că se impune consacrarea legislativă a caracterului conform al avizelor CSM referitoare la actele normative vizând autoritatea judecătorească.

După cum am mai arătat, apreciez că se impune totodată și modificarea dispozițiilor cuprinse în Legea nr.303/2004, modificată și republicată, în ceea ce privește procedura de delegare și detașare a judecătorilor, respectiv conferirea dreptului instanței de la care aceștia sunt detașați sau delegați de a solicita motivat încetarea detașării sau delegării, măsura având efecte asupra eficientizării strategiei de resurse

umane în cadrul sistemului care revine Consiliului Superior al Magistraturii.

Tot ca o necesitate strâns legată de politica de resurse umane și organizare judiciară pe care trebuie să o promoveze Consiliul Superior al Magistraturii, apreciez că se impune modificarea dispozițiilor legale actuale care reglementează modalitățile de recrutare a judecătorilor și procurorilor în sensul de a conferi Consiliului dreptul de a aprecia asupra oportunității organizării de concursuri de admitere în magistratură, ori de câte ori este necesar, în funcție de criterii obiective.

Aceasta se impune cu atât mai mult cu cât, în mod evident, puterea executivă și cea legislativă nu au la îndemână nici astfel de criterii obiective, nici o reprezentare reală asupra strategiei de resurse umane specifice sistemului judiciar, concluzie desprinsă din avizele negative acordate de către executiv propunerilor Consiliului de modificare a Legii nr.303/2004 modificată și republicată, schimbări care ar fi permis îmbunătățirea sistemului inițial de recrutare a magistraților.

Îmi propun, de asemenea, aducerea în discuția publică a judecătorilor și procurorilor a necesității modificării dispozițiilor din Legea nr.317/2004 și a celor din Regulamentul de funcționare și organizare al Consiliului Superior al Magistraturii care stabilesc competențele Secțiilor și ale Plenului Consiliului, pe de o parte în vederea degrevării Plenului de competențe care în mod evident vizează doar judecătorii sau doar procurorii, iar pe de altă parte întrucât aspectele care țin strict de cariera judecătorilor nu pot fi apreciate decât de judecătorii constituiți în secția de judecători, similar celor vizând cariera procurorilor.

Astfel, în privința avizelor de promovare în funcții de conducere sau execuție a judecătorilor, consider că doar secția pentru judecători a Consiliului poate aprecia activitatea sub aspectul calitativ al acesteia, în

considerarea specificității acestei profesii, astfel cum un judecător membru al Consiliului Superior al Magistraturii nu poate avea o reprezentare fundamentată asupra calității activității unui procuror.

În ceea ce privește modalitatea de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, recent aprobată prin Ghidul elaborat în acest sens, apreciez că se impune îmbunătățirea acesteia, fie prin eliminarea unor condiții fără legătură cu aptitudinile profesionale etice și deontologice ale candidatului, fie prin introducerea unor criterii caracterizate de obiectivitate în legătură cu aceleași aptitudini.

Astfel, condiții precum existența în cuprinsul dosarului candidatului a opiniei majoritare motivate a colegilor din cadrul secției sau instanței la care acesta își desfășoară activitatea sau a recomandării Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție (în raport de dispozițiile din acest Ghid care impun exprimarea opțiunii candidatului pentru un post vacant în cadrul unei secții), apar ca fiind cel puțin în dezacord cu scopul unei proceduri obiective și riguroase în vederea căruia a fost adoptat acest Ghid.

Consider că se impune implementarea cu celeritate a proiectului de lege privind unificarea practicii judiciare, elaborată în cadrul programului finanțat de Uniunea Europeană și completarea dispozițiilor acestuia în sensul de a se crea la nivelul Institutului Național al Magistraturii sau a Consiliului Superior al Magistraturii a unor colective de studiu al jurisprudenței care să analizeze tendințele practicii judiciare în materii în care se manifestă un caracter neunitar al hotărârilor judecătorești.

Conștientă că niciuna dintre competențele legale ale Consiliului, inițiativele colective ale acestui organism sau cele individuale ale membrilor săi, nu pot fi îndeplinite în lipsa efortului uriaș al judecătorului și procurorului român depus în sala de judecată sau în birourile de multe ori improprii, realizând necesitatea existenței unor semnale permanente din partea magistraților către Consiliu a problemelor din sistem, închei mulțumindu-le colegilor mei care au găsit timpul necesar pentru a parcurge aceste rânduri și sper că ideile aici prezentate pot schimba în bine sistemul judiciar din România.